

G. István László

Visszáján végtelen

Kell egy ének

Kell egy ének annak, aki lelki és szellemi hajszálcsovékkal mai napig éltet. Aki nem készült arra, hogy szeressen, ahogy a kút se készül vizet adni, mert az életen át tartó szomjúságra berendezkedni nem lehet. Víz és szomj együtt fut a fövenyre a tengerrel, nem tudni, mi volt előbb, a hullámok taraja vagy árka, s hogy a part lélegzi be a tengert, a kicsapó sós vízfodrozódást és permetet, vagy kilélegzi a visszahúzódó tengeri szellemsávba, hogy kapott lélegzetét visszakeverje éltető anyagába – s az elválasztás határvonalán terjedjen, szóródjon minden eredet: vagyok, mert nem voltál hiába, s vagy, mert nem lettem hiába. Kell egy ének annak, aki derűjét nem tanulta. Odaadja ingyen bárkinek, mert lelki bőségszaruját nem poggyászként hordja, nem kell cipelnie, mert az cipeli az ő lankás mosolyát, amiben humor és egynemű bizalom olajfényét rembrandti szakadékok helyett nap vonulásává oldja a leonardói átmenet. Ének kell annak, akinek egyetlen szorongása, hogy mindenki szeresse. Hamar lett támasz, kisgyerekként férfiszerep torlódott rá, hogy legyen anyja társa, és félárvaságát a világra augmentálta, mintha egy elzárt titok biztosítaná, hogy a gondoskodás, a veszített apa után, most már a világ dolga, s a gyámolítás ozmózisa mostantól vegetatív állapot, nem

korlátozódik kiválasztottakra, diffúzan járja át a sejtfalakat szövet és szövet, ember és ember között, s aki nem kér belőle, az nem tudja, mit vesz, ha kimarad. Kell egy ének annak, aki a felszínen tanácstalan, a mélyben kőszilárd, mert a „baj nem érheti” erősebb ígéret, fogantatásból rámaradt örökség, bizalma nem tapasztalat, hanem a tapasztalat feltétele, testet és kedélyt építő őanyag, amivel rendelkezni sem kell, mert elrendelése eleven és holt tereket egyaránt áthat, most és eleve van mindig vele, mint érzelmi placenta táplálja mindene, ami övé, s amit mindennek átad. Mert futhat arcára felforró tejként harag és bánat, azt kiadja hamar, nem süllyed a sejtek eresztékébe le. Kell egy ének az anyámnak.

Varratos ékszer

Álmomban volt egy lányom. Azt magyarázta, hogy ha megszületne, nem tudnám a karomban tartani. Aki a feleségéhez és az anyjához is ragaszkodik, annak szívében a lányára már nincs hely. A szívéből hiányzik egy darab, ami ahhoz kellene, hogy elegendő fűtőanyag, örök ráfénylés keletkezzen, úgy kell elképzelni, magyarázta, mintha elkülöníthető lenne néhány szövet, amely jótékony radioaktív sugárzással ég, és elegendő muníció, halálom után is, hogy őt melegítse. Vadul magyaráztam, hogy ez marhaság, én őt épp úgy tudnám szeretni. Figyeljem csak a hangyákat, felelte. Képtelenek egyszerre kétfelé menni, ha tolnak egy morzsát, az megszabja az irányt, így ő nem tud megszületni. Égszínkép szeme volt. Nyári ég nézett belőle, az a fajta vihar után kitisztult, kicsit a tenger színéből is való della robbia kék. Folyton a halántékom simogatta, mint aki egy bűntudatot gondoz, szinte masszírozza, hogy egyben maradjon, de szűnjön a szélein a fájdalom, mintha kifeküdne a tenger színe elé, hogy a hullámozás és a só olyan titkok kezdőhangját suttogja, amit nem akarsz megtudni, mégis rád tartozik. Mindenképp szüless meg, mondtam, majd elintézem valahogy. Ha megjössz, megoldom. Láng volt már az arcán, tisztítófűz, pedig nem tisztultam semmi bűntől, semmiképp. Körbevette később a láng a jobb kezem. A jegygyűrű felizzott benne, mintha a bőrömből keletkezne, mint egy új ékszer, ami ujjamon vájátát egész a csontig mélyíti, ahogy csak örvénylőn fájni

tud a mulasztás és a halogatás fényköre, egy
forgó kerék. Észrevettem, hogy a gyűrű kerülete
mellett egy irányba legalább tizenhét hangya vonul,
egy második, varratos ékszer. Műtét nyoma talán, egy
rosszul összevarrt seb. Válaszolj, kevés az idő. Annyit
felelt csak. Se idő, se tér.

Az almaevő

Az almaevő lány fogán a fény
úgy törik meg, ahogy egy ígéret
megszegése látszik az ígéret
kimondása közben. Délután van.
A nap elhagyta legmagasabb
helyét, mostantól gyakorolja
az alámerülést, ami csak látszólag
megy könnyen. Az ég fehér,
kiégett fénykép, emléksorvasztó
magánnyal veszi körbe a sárga
vánszorgást, nem ad időt, hogy
a horizontig érjen. Serceg a hús,
ahogy a fog kiszakítja a kásás,
a torok csatornáján csak kínlódva
utat találó falatot. A lányt nem
lehet megszólítani. Minden közeledés
olyan lenne, mint a limány a folyón,
együttérzés, vád felfelé folyna
a forrás felé, fordítva, mint az alma.
A sors közös vállalása nem érne el
a tengerig. Mostantól együtt élni
felkapaszkodás, miközben odalent
vár torkolat, sír vagy a nagy elnyújtózás
a sós víz felé, helyette kövek, kavicsok
között törve, fordítva menni, de nem
az eredethez, csupán egy csorgó, hegyi
csermely irányába, ahol nem Isten,
csak egy szó lakik, ami meg nem nevez
semmit, nem szól senkihez, csak
kimondható, mint az almaíz, mint ez a vers.

A szerző a kötet megírása idején
Erzsébetvárosi irodalmi ösztöndíjban részesült.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2025-ben
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generálnyomda.hu

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Korrektor Hradeczky Moni

Műszaki vezető Takács Klári
A borító Haász Katalin *Extention II* című
festményének felhasználásával készült
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9439
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4611-1